

Het onderstaande verhaal is geschreven naar aanleiding van een ayahuascaceremonie. Ayahuasca is een hallucigeen uit het amazonegebied en wordt ook wel de plant van de Goden genoemd. Het wordt door de indianen al eeuwenlang gebruikt voor inzicht en heling. Het is een levend bewustzijn dat je kan begeleiden in je ontwikkelings- en helingsproces. De ervaring die in dit verhaal staat beschreven is niet exemplarisch voor een ayahuascaceremonie. Een ceremonie is voor iedereen anders.

Ik draag dit verhaal op aan Norma Panduro Navarro, de Sjamanka die de ceremonie in augustus jl. leidde en enkele weken erna overleed.

De vrouw van de sjamaan

Een verhaal voor vrouwen en mannen

Kijk haar aan!

Ik bevind me in een donker ruimte, met een prachtig rond gemaakt plafond, waardoor de geluiden - lijkt het - vanuit alle hoeken tegelijk komen. Er zijn in de ruimte nog tien andere mensen. Ze zitten of liggen op matrassen. Voor hun matrassen staan teiltjes en rollen keukenpapier. Ze hebben trommels en andere instrumenten meegenomen. De sfeer is heel zacht en aangenaam. Ik kijk vanaf mijn plaats naar een houtkachel die is aangemaakt. Voor de kachel zit in een rieten stoel de sjamanka. Ze is een tanige vrouw, klein en tegen de zeventig. Ze zingt liederen voor ons. Ze zingt de liederen van de heilige plant, die we een half uur geleden hebben ingenomen.

Wij zijn hier, de vrouw waar ik van houd en ik, op uitnodiging van een andere prachtige sjamanka. Ze heeft ons beiden gevraagd te komen om inzicht te krijgen in onze situatie. 'De plant zal je de helderheid brengen die je nodig hebt', zei ze tegen mij. Helderheid over de vrouw waar ik vol van ben.

Het begint met een zachte golfbeweging vanuit mijn onderste chakra's. Ik ga op mijn knieën zitten en buig me voorover, wat de golfbeweging heftiger maakt. Het gevoel begint een beetje te lijken op een delirium. Het gevoel als je eenmaal in bed ligt met teveel drank op en alles hard begint te draaien. Een centrifuge die je steeds sneller en steeds sneller mee naar beneden neemt, of naar boven. In het begin is het nog een heerlijk gevoel en laat ik me meenemen in de draaikolk. Maar even later lig ik met mijn hoofd boven een teiltje en geef over. Tegelijkertijd is er iets wat heel hard aan me trekt. Ik weet mijn god niet wat. Ik geef weer over. Ik geloof dat ik ook 'my Jezus' roep en ik geef opnieuw over. Ik kruip terug op mijn matras en begraaft mijn hoofd in mijn slaapzak. Maar wat ik zie is niet wat ik wil zien. Diep, ergens heel diep zie ik Haar in kleuren, vormen, warmte, golven, in haar gaan, terugtrekken, me laten opnemen, weggaan, weer terugkomen en kijken, alsmaar kijken en bang worden. Maar ook al voel ik een diepe angst, ik doe in mijn naiviteit wat ik mijn hele leven al doe: ik ga het aan en bijna automatisch grinnik ik een beetje. 'Oké. Oké, daar ben je. En je wilt dat ik je aankijk, dat ik je helemaal aankijk. Nou, we zullen zien of dat gaat gebeuren, my Jezus.'

Het was op de bruiloft van mijn ouders toen ze twaalf en een half jaar waren getrouwd. Ik keek vanaf het podium de zaal in, waar wij kinderen van die ouders

een stukje deden, waarin ik de assistent van de tandarts was, mijn oudste broer de tandarts en mijn jongere zusje de patiënt. Ik zag allemaal prachtige blije mensen, mannen en vrouwen, jong en gelukkig, vol levenslust en in de kracht van hun leven. En ik weet nog goed dat ik net zo wilde worden als zij, samen met mijn vrouw, waar ik toen al naar uitkeek. Ik weet nog dat ik de jaren telde die ik moest gaan voor het zo ver zou zijn.

In diezelfde periode van mijn leven, ik was negen of tien, lag ik geknield op het altaar en keek als misdienaar naar de verrichtingen van de priester. Hoe hij het brood brak en er zijn formules over uitsprak. Hoe hij de wijn in de kelk zegende en er woorden bij gebruikte die ik wel kon uitspreken, maar er de betekenis niet van begreep. Ik dacht er ernstig over na of ik deze poppenkast wel als echt moest zien. Dat dit het ware geloof was, zoals thuis, op school en in de kerk mij werd voorgehouden. Ik dacht daar al langer over na, vooral omdat het zo onwerkelijk voor me was. Je heb geen gebouw nodig om te geloven, was mijn idee. Dat doe je vooral buiten, waar ik veel ruzie en onenigheid tegenkwam. De diepe geloofsovertuiging van de oude priester op het altaar hielp me het besluit te nemen om me over te geven aan dit ware geloof en er niet meer op terug te komen. Deze twee grootheden: de Vrouw en Religie zouden mijn leven voor een groot deel gaan bepalen. Om erachter te komen wat de waarheid van de Vrouw is en om er achter te komen waarom Religie zo verleidelijk, zo bepalend en met macht omgeven is.

'In den beginne was het Woord en het Woord was bij God en het Woord was God. Dit was in den beginne bij God. Alle dingen zijn door het woord geworden en zonder dit is geen ding geworden, dat geworden is. In het woord was leven en het leven was het licht der mensen; en het licht schijnt in de duisternis en de duisternis heeft het niet begrepen.

Johannes 1:1-6 (vertaling 1952, Ned. Bijbelgenootschap)

'Tao waarover gesproken kan worden is niet de ware Tao. De naam die men eraan geeft is niet de ware naam. Naamloos is de oorsprong van Hemel en Aarde; noembaar de Moeder van de tienduizend dingen. Vanuit het niet-zijn begrijpen we het wezen; vanuit het zijn de gedaante. Deze twee, zijn en niet-zijn, verschijnen uit één oorsprong. Hoewel verschillend van naam wordt hun eenheid 'diepte' genoemd. Steeds dieper voeren zij terug, tot aan de poort van het verborgen mysterie.'

Tao Te King - Lao Tse (vertaling Huib Wilkes/Michel de Baker)

AUM is de klank van alle begin, waarvan de 'A' staat voor creatie en voor de godheid Brahma. De 'U' staat voor in stand houden en voor de godheid Vishnu. De 'M' staat voor regeneratie (vernietiging waardoor hernieuwing mogelijk wordt) en voor de godheid Shiva. In de oosterse filosofie is een godheid een aspect van de alles omvattende eenheid die met geen enkel begrip is te omschrijven. Alles wat je ervan wilt definiëren beperkt het begrip, want het heeft geen begin en geen einde en is onveranderlijk.
(Wikipedia)

In het woord was leven en het leven was het licht der mensen. Man en Vrouw. En deze twee, zijn en niet-zijn, verschijnen uit één oorsprong. Hoewel verschillend van naam wordt hun eenheid 'diepte' genoemd. Steeds dieper voeren zij terug, tot aan de poort van het verborgen mysterie waar ze de allesomvattende eenheid zijn en goden gelijk. Ze kennen geen begin en geen einde en zijn onveranderlijk.

Onpeilbaar is de diepte waarin ik kijk. Mijn misselijkheid is weg. In die diepte kan ik heel veel waarnemen. Niet zozeer met mijn normale vermogens, maar met heel mijn wezen en ik denk met mijn ziel. Dat ik met mijn ziel naar aspecten kijk

van mijzelf. Of ik kijk in mijn ziel met aspecten van mijzelf die ik nog niet ken. Ik prijs me gelukkig dat ik veel heb gereisd in de andere werkelijkheid waar deze beelden ook kunnen komen, om te kunnen zien in deze werkelijkheid van mezelf, zonder bang te worden. Wat ik ook zie is de ernst van mijn daad. De ernst van wat zich in mij en rondom mij afspeelt. Dat ik het helemaal moet aangaan. Dat er geen weg meer terug is. Er is, zo realiseer ik me nog min of meer rustig, geen ontkomen meer aan.

Ik draai me op mijn rug om naar de ruimte te kijken waarin ik me bevind om het 'normale' te zien, maar wat ik zie is een groot raster, een groot veld met allemaal geometrische vormen in allerlei kleuren. Zo veel intense kleuren dat ik mijn ogen moet sluiten. En dat heeft weer tot gevolg dat ik direct terug ben in de diepte waar ik even niet wil zijn. Ik ga opnieuw op mijn buik liggen en ik zie vrijwel direct Haar weer. Tegelijkertijd roert zich ergens in mijn lichaam een geweldige kracht en een geweldige wil om haar lief te hebben. Ik schrik van de intensiteit waarmee de gedachte in me opkomt. Dit ga ik niet doen. Dit ga ik echt niet doen, is mijn directe reactie. Ik zet de gedachte uit mijn hoofd en probeer aan iets anders te denken, probeer me op iets anders te concentreren, maar iedere keer is er weer die gedachte. En ik ken dit. Ik ken dit heel goed. Er zijn vaker gedachten geweest waar ik me onmiddellijk van afkeerde, waar ik me direct voor afsloot, maar waar geen ontkomen aan was. Zoals mijn geweldige tot aan mijn pensioen gegarandeerde baan opzeggen. Je hikt heel lang tegen iets aan en dan is er plotseling die gedachte om er vaarwel tegen te zeggen en je denkt: nou, dat dus nooit. Of uit je relatie stappen, bij je kinderen weggaan. Iets waarvan je altijd, altijd hebt gedacht dat je dat nooit, nooit zou doen. En dan is daar opeens die gedachte, is er opeens die overtuiging in je. De overtuiging dat je die stap moet nemen. En je weet dat als je die stap niet zet alles stopt.

Deze gedachte wil ik absoluut stoppen. Dit ga ik niet doen. No way. Maar steeds komt het idee terug dat ik haar mag liefhebben. Ik roep zachtjes naar de begeleiders: Houd me tegen. Alsjeblieft houd me tegen, houd me tegen. Tenminste ik denk dat ik het zachtjes zeg, want even later ontfermt zich iemand over mij en streelt me zachtjes over mijn rug om me te kalmeren. Sssssjjjjj. Ze is vlak bij me. Deze vrouw waar ik zo vol van ben en zij van mij. Maar het is onmogelijk. Dat kan niet nu hier! En ik hoor weer die stem zeggen dat het wel kan, dat het heilig is, dat het mooi is, dat het voor iedereen is en dat het mogelijk wordt als ik haar aankijk. 'Je hoeft haar alleen maar aan te kijken. De rest gaat vanzelf.' En voor het eerst hoor ik de woorden die ik nog honderd keer zou uitspreken en uitschreeuwen: 'Kijk haar aan!'

Het paradijs

Ik leef in het paradijs. Als jongetje leefde ik in het paradijs. Overal om me heen was er de warmte van de zon en er was glas, veel glas, waaronder bloemen en groenten werden geteeld die niet in dit land thuishoren. Zelfs in de winter was het zomer als de zon scheen en de aarde dampig en de lucht broeierig was. Ik leefde in het paradijs met hoog wuivend gras en zand waar ik eindeloos speelde. Op die scheidslijn kon ik wegkruipen en weer zichtbaar worden. In het gras, op het zand. In het gras, op het zand. Op mijn buik kroop ik als een jonge hond naar mijn zusjes en liet ze onbedaarlijk schrikken. Aan de slootkant bouwde ik schepen en sprak met de vissen, die me in mijn fantasie meenamen naar de diepte van hun wereld, waar ik naar hun verhalen luisterde over de aarde en de mensen die er leven en hoe de goden eens met de mens over de aarde wandelden.

Ik leefde in het paradijs maar het afscheid van die wereld en de poort naar volwassenheid werd al op mijn tiende opgericht. De leeftijd dat ik de feestzaal inkeek en wilde worden als zij. De leeftijd dat ik op het altaar besloot het enige

ware geloof te zullen aanhangen, zoals mijn vader en voorvaderen hadden gedaan.

'Kijk haar aan. Je hoeft haar alleen maar aan te kijken', zegt een zachte stem in mijn hoofd. Ik kijk om me heen en zie vage figuren waar ik mijn aandacht niet op kan focussen. Ik kijk heel even naast me waar je ligt. Je bent volledig in jezelf gekeerd. Ik zou naar je toe moeten kruipen om je aan te kijken. Maar dan zou ik je storen. 'Nee', is het antwoord op de vraag haar aan te kijken. 'Nee, ik ga dat niet doen!' En stil wordt het weer. Voor even rustig. Ik kijk naar binnen en zie in de diepte van mezelf een deel uit een ver verleden, een oud leven. Kleuren vechten om voorrang en wervelen door elkaar heen. Langzaam wordt dit oude leven voelbaar in me als een uiterst krachtige energie die in kleur is gevangen. Rood, veel rood. Het is een energie die ontembaar lijkt en nooit genoeg heeft. Ik zie ook hoe het demonische in mij raast en hoe ik toesta dat het daar raast. Ik kijk gefascineerd naar de krachtige wervelende energie in een verre rode diepte. Tegelijkertijd is het een diepte die duister en vol zwaarte is. Waar ik in het donker leefde, in de volle overtuiging dat ik het goede deed. Ik voor een altaar knielde waar het lijden was verheven tot het enige ware geloof. Een altaar met daarboven een man aan een kruis. Het kruis dat symbool werd voor menselijk leed. Van leven in zonde waar Hij ons van kwam verlossen. Ik zie in het dieprode duister een wereld waar de mens uit het paradijs is verjaagd vanwege het nuttigen van kennis en waar de vrouw als schuldige is aangewezen van dit vergrijp. Een vergrijp dat heeft geleid tot eeuwenlange onderdrukking van de vrouwelijke kracht in de wereld. Tot eeuwenlange uitsluiting van het voedende, het openzijn, het zachte toelatende, het scheppende. Hoe ik meedogenloos en vol wellust het vrouwelijke bestreed. En in die waanzinnig makende wervelende energie zie ik dat ik hierdoor ben aangekomen bij de kern waar alles omheen draait. Ik zie wie ik werkelijk ben. Ik zie wie we werkelijk zijn. Al die eeuwen van onderdrukking van het vrouwelijk principe, waardoor de mens de materie in werd gedreven, heeft ertoe geleid dat ik EENHEID zie. Die eeuwenlange strijd die ik tegen mijn eigen vrouwelijkheid heb gestreden, heeft ertoe geleid dat ik zie dat ik zowel licht als donker ben. In die dichte verstikkende harde heilige materie ontdek ik het grote mysterie. Ontdek ik harmonie, eenheid, verstilling, verbinding met alles, bewustzijn. In de diepte van mijn ziel zie ik het leven zich ontvouwen voorbij goed en kwaad. Zie ik dat ik naar een deel van mezelf kijk dat ik had verstoten, maar bij me hoort. Ik zie hoe ik heel lang heb geloofd dat ik slecht was, boosaardig en niet tot het goede in staat. Ik zie een leven waarin ik werd omringd door eenzame mannen, bezorgd over het goddelijke in de mens. Ik zie een hardvochtige doelgerichtheid die zonder de vrouwelijke kwaliteit van mededogen veel slachtoffers maakte, en dat nog steeds doet. In de rode diepte zie ik de kern van mijn wezen. Ik zie in die kolkende en wervelende oranjerode diepte de grofstoffelijke materie in al haar glorie, en ik ontdek dat ik HEEL ben. Goed en slecht gelijk, man en vrouw gelijk. Eén en toch twee. Ik beseft dat ik leef in een eeuwigdurende schepping, dat zich steeds vernieuwt en waar niets op zichzelf staat en alles onlosmakelijk met elkaar is verbonden. Ik zie de uitademing van de man en de inademing van de vrouw die leven schenkt.

'Kijk haar aan, Jozephus', hoor ik Haar zeggen. Plotseling wordt er iets geroepen en hoor ik snelle voetstappen door de ruimte gaan. Ik wil kijken maar ik blijf met mijn ogen gesloten liggen. Het gaat ook niet. Geluiden lijken zich te versmelten met alles waar ik in zit. De geluiden zijn er wel, maar golven mee op de kleuren en de diepte waar ik net uitkom. Het lijkt een film en ik vraag me af of het de goede is. Een film waar ik aan de poort van het paradijs sta, maar waar ik absoluut niet in wil. Het paradijs waar ik een vrouw vermoed die ik moet aankijken maar niet durf, bang te ontdekken wat ik niet ontdekken wil, bang te zien wat ik niet wil zien. 'Kijk haar aan, Jozephus', hoor ik opnieuw. 'Kijk haar

maar aan, Jozephus'. Ik voel een enorme boosheid opkomen die te maken heeft met waar ik zojuist ben uitgekomen, wat ik zojuist heb gezien en roep tegen mezelf: 'KIJK HAAR AAN! KIJK HAAR AAN!' Maar er is alleen weerstand. 'NEE, ik ga haar niet aankijken!' Ik sla met mijn vuisten op de grond en voel boosheid en vooral weerstand haar aan te kijken. En opnieuw komen er beelden die vanuit het rood ontstaan met in de kern diep geel en oranje. Beelden van ongenaakbaar zijn en machtig. Van razernij. En dan gaat boosheid over in angst. Ik ben plotseling bang. Ik ben ontzettend bang dat ik je iets zal aandoen wat niet mag. Dat ik je pijn zal doen. 'Nee, het kan niet!' De angst dat ik je iets zal aandoen. Ik razend zal worden. 'Nee.' Ik zak weg in het diepe rood en hoor en voel een diep demonisch grommen vanuit mijn allerlaagste regionen.

Prrrr, is er boven mijn hoofd. Het prrrr van een ratel. Ze fluit. Het scherpe geluid brengt me terug in de ruimte. Ik hoor je wel Norma. Ik hoor je, en ik weet niet wat je doet. Moedig je me aan of stel je me gerust? Ik voel een krachtige golf energie vanuit mijn lendestreek door me heen gaan. Prrrr, gaat de ratel boven mijn hoofd. Prrrr. Mijn lichaam reageert heftig. Ik bonk met mijn voeten en benen, mijn onderlichaam, mijn hoofd en vuisten op de vloer. Het is een sterke, heftige, warme, gloeiende golf energie. 'Kijk haar aan! Kijk haar aan Jozephus!', hoor ik Haar fluisteren. 'Kijk haar aan!' En alles in me is er klaar voor, dat voel ik wel, maar ik blijf liggen. Ik durf niet eens haar kant op te kijken. Ik ga het niet doen. No way dat ik het ga doen. Nee. 'Waarom ben je zo bang Jozephus? Wat is het wat niet mag? Ze is vlakbij. Zo vlakbij. En ze wacht op je. Ze wacht op je. Je hoeft haar alleen maar aan te kijken...'

Op mijn tiende ging ik door de poort naar volwassenheid, werd ik geroepen om mee te doen met de grote mensen, ging ik meehelpen bij mijn vader in de kassen. En ik wist vanaf het moment dat ik apart werd geroepen en me werd verteld dat ik een grote jongen was en mee moest helpen, dat mijn jeugd voorbij was. Het onbevangen, ongeremd spelen was voorbij. Langzaam werd mijn paradijs de normale wereld waar van alles gebeurde wat ik niet helemaal begreep. Waar ik leerde kijken door de ogen van volwassenen. En het was mijn moeder die mij op mijn tiende weghaalde uit het paradijs.

Mijn vader

Ik kijk naar mijn moeder en sta naast mijn vader. Ik kijk samen met mijn vader naar mijn moeder. Ze draait haar voet met haar nieuwe schoen alle kanten op. Het zijn schoenen met hoge hakken. Ze zijn door mannen ontworpen om de kuit van de vrouw mooi uit te laten komen. En mijn moeders kuiten worden er heel mooi van. Ik kijk naar mijn vader, met zijn mooie lange gezicht en zijn haar dat hij strak achterover heeft gekamd. Ik voel me zeer op mijn gemak bij hem. Hij alleen niet bij mij. Sinds ik het paradijs uit ben zoek ik hem op, wil ik van alles weten. Hoe hij eet, hoe hij loopt, hoe hij de hond roept, hoe hij auto rijdt, hoe hij zijn haar kamt, hoe hij naar mijn moeder kijkt, hoe hij met andere mannen praat en hoe hij naar andere vrouwen kijkt. Ik zie hoe hartelijk hij met zijn broers omgaat en met de mannen die op het tuindersbedrijf komen. Ik zie ook dat hij diezelfde hartelijkheid heeft naar vrouwen, maar dat er minder afstand is dan bij mannen. Het is alsof hij ze een beetje betoverd. Ze kijken hem met lachende ogen aan en zijn blij met zijn aandacht. Met mij en met mijn vragen en belangstelling weet hij minder goed om te gaan. Hij stuurt me vaak weg met: 'ga het je moeder maar vragen.'

Mijn vader is trots op zijn nieuwe kas en het nieuwe ketelhuis met daarin een spiksplinternieuwe ketel op aardolie gestookt. Hij is een van de eerste in het Westland die zo'n ketel heeft. Op het land langs de weg staat het op een groot

bord te lezen, zodat iedereen het weet. De ketel zorgde voor het paradijs in de winter. Later werd de ketel de oorzaak van de verwijdering van iedereen uit het paradijs, maar toen was ik al weg, weg bij mijn vader, weg bij mijn moeder en weg uit mijn geboortestreek.

Ik kijk naar de nieuwe ketel die diep grommend en met een enorme vlam aanslaat: rook en vuur. De mannen kijken gefascineerd toe hoe de ketel bulderend zijn toppunt bereikt. Ik ren het ketelhuis uit, bang voor het vuur en de betekenis ervan. De mannen lachen en mijn vader haalt me weer naar binnen en zegt dat ik nergens bang voor hoeft te zijn. Hij laat me hurken voor de luchtklep waar je de enorme vlam kunt zien. 'Kijk maar', zegt hij, 'kijk maar. Het vuur zit gevangen in de ketel. Zie je? Het vuur kan er niet uit.' Hij heeft zijn sterke handen op mijn schouders gelegd. Ik kijk naar de vlammen en wil opnieuw zo hard als ik kan wegrennen.

Ik kijk in de diepte naar mezelf en zie de vlammen van het vuur veranderen in kleur. Ik zie zoveel verschillende tinten kleur dat het haast onmogelijk is er lang naar te kijken. Maar dat hoeft ook niet want alle kleur is verbonden met wonderschone geometrische vormen, die zich als golven bewegen. Ik zie opnieuw hoe het leven zich voor mijn ogen ontvouwt op een heilige manier: harmonisch, logisch, volledig begrijpelijk, tot ik opnieuw Haar stem hoor vragen haar aan te kijken. Haar zachte stem die mijn naam roept: 'Jozephus'. En ogenblikkelijk verandert het spel van kleur en vorm in chaos en een diep grommen. Ik voel hoe de adrenaline door mijn aderen stroomt en mijn lichaam opzweept tot een wanhopig en angstig 'NEE! NEE! Ik ga haar niet aankijken. NOOIT!' Ik wil wegrennen, de ruimte uit, maar ik besef dat ik er niet uit kan, dat er nu geen ontkomen aan is. Dat ik letterlijk gevangen zit in dit visioen. Dat ik deze keer niet kan wegrennen. Dat ik deze keer alles zal moeten aanzien. Ik kijk om me heen en zie de deur waar ik vlak bij lig, maar waar ik niet uit kan en vervolgens naar de vlammen in de houtkachel. Het dringt tot me door dat ik het deze keer ook zonder mijn vader moet doen. Ik bonk mijn hoofd tegen de vloer en roep tegen mezelf. 'Kijk haar aan! Kijk haar aan!' Maar hoe is direct mijn wanhopige vraag? Hoe? Hoe ga ik dat doen? Ik wil het wel maar kan het niet. Ik kan het niet. Het mag niet! Er is een enorm verlangen om naar je toe te gaan, om je aan te kijken, je vast te houden, te laten volgen wat niet mag gebeuren en waar ik vol van ben. Ik voel het vuur mijn lichaam verhitten. Alles in mij richt zich op jouw aanwezigheid naast me. Ik voel je stille aanwezigheid, je wachten tot ik naar je toe kom. Je stille wachten. Ik maak blijkbaar een hoop kabaal want er is een geruststellend ssssj achter mij en ik voel een hand die over mijn rug wrijft en kalmerend zegt dat het goed is. Ik begraaf mijn hoofd in mijn slaapzak en zeg zachtjes: 'nee, ik ga je niet aankijken.'

'Gracias muchas gracias, por amarme. Gracias, muchas gracias, señor mi Dios.' Ik hoor Norma door de ruimte lopen en een lied zingen waarin ze haar dankbaarheid uitdrukt naar de plant. 'Hoy soy feliz, porque te conoci. Gracias, muchas gracias, mi Amor. Yo quiero ser amada. Yo quiero ser, la liana de la ayahuasca. Toma mi vida. Haslo de nuevo. Yo quiero ser, yo quiero ser, como el sol, brillante.' Met een zachte zangerige stem herhaalt ze eindeloos het lied en de woorden Gracias, muchas gracias, muchas gracias, muchas gracias.... Door haar zingen en de hand op mijn rug kalmeer ik enigszins en voel ik me opnieuw volstromen met weten over de vrouw naast mij. Wie zij is en hoe het vrouwelijke zich vrijmaakt in de wereld van de ayahuasca. Ik voel, en ik denk dat ik het ook zie, hoe de kracht van de Vrouw uitdijt als ze vrij is, vrij van schuld, vrij van de beperkingen van eeuwen, vrij van mannen. Ik zie Haar verbonden met moederaarde, de natuur, met de mensheid, met haar kinderen, met de maan, met de zon, met de sterren en met haar seksualiteit, waar haar oerkracht

vandaan komt. Ik zie hoe krachtig de Vrouw is als ze vrij is en volledig van zichzelf bewust. Hoe ze kleur is, vuur en water is, ongebonden is en mooi op een overweldigende manier. In mijn lichaam gebeurt er van alles. Het reageert op het beeld als een jager die zijn prooi ziet maar ontdekt dat zijn prooi te groot is, te sterk. Dat hij zich voorzichtig moet terugtrekken om niet zelf prooi te worden. En ik realiseer me dat ik voor dit beeld van de vrouw tot in het diepste van mijn wezen bang ben. Dat ik doodsbang ben voor haar oerkracht, voor haar scheppende kracht, voor haar voedende borsten, voor haar zachte vrouwelijke lichaam dat in staat is me gek te maken. Ik ben bang dat je me zal verstrikken. Dat als ik me met je verbindt en met je versmelt, je mij van mijn belangrijkste sap en ziel zal beroven. Langzaam draai ik me weg van dit beeld, wil ik me losmaken van je beeld, bang te ontdekken dat als ik je aankijk ik me daar niet meer van kan vrijmaken. Dat je me eerst zult bezitten, je mijn kracht weer zal wegnemen en me weer zal wegsturen. Weg uit het paradijs dat ik bij jou denk te vinden. Nee, ik ga je niet aankijken. Ik ga je niet aankijken.

Mijn moeder kijkt naar mij en de manier waarop ze naar me kijkt vult mijn hele lichaam met vreugde. Waarom ze me het paradijs heeft uitgestuurd is lange tijd een raadsel gebleven. En misschien heb ik het haar wel nooit vergeven. Zoals al heel lang het de Vrouw niet is vergeven dat ze er de oorzaak van is dat wij allemaal uit het paradijs zijn weggestuurd. Ik ken het verhaal van Eva en ik vraag me af of mijn moeder me heeft weggehaald omdat ze zich de schuld van Eva heeft laten aanpraten en er sindsdien geen vreugde meer mag zijn na je tiende jaar, of eigenlijk helemaal niet. De schuld die ze voelt omdat ze vrouw is. De schuld die haar eeuwen en eeuwen lang is aangepraat.

Als ik naar mijn vader kijk die naar mijn moeder kijkt, zie ik dat hij bang is. Dat hij bang is voor zijn gevoelens voor haar. Dat hij bang is voor de vrijheid die overall om hem heen gonst in het nieuwe leven na de oorlog. Hij ziet hoe zijn vrouw zich mooi maakt op een Amerikaanse manier. De vrouw die haar vrouwelijkheid toont en er voor durft uit te komen. Mijn vader heeft bij zijn vader, mijn opa, gezien dat de vrouw gedwee deed wat van haar werd verlangd. Deze man, zijn vader en mijn opa, mocht over zijn vrouw heersen, met als gevolg dat er 15 kinderen werden geboren. Hem werd dat privilege geven door de kerk en de staat. Het stond zelfs in de wet. Mijn vader ontmoet een vrouw die zich niet meer in die rol schikt, maar zich op haar manier vrij maakt. De verwarring is mijn vaders deel, die hij vervolgens in alle toonaarden doorgeeft aan mij. Zonder woorden. Zijn vuur en verlangen heeft hij opgesloten in zijn nieuwe ketel, omdat hij niet meer zoals zijn vader over haar kan heersen. Zijn vuur heeft hij gevangen gezet. En zijn vrouw, mijn moeder, proeft de vrijheid in de wereld en mag zich sinds lange tijd uiten als vrouw. De vrije vrouw die op de tonen van jazz, met soldaten, tanks en ander oorlogstuig, het oude Europa kwam binnenrollen

Prrrr hoor ik en is er het hoge schele fluitje van Norma bij iemand anders. Ik zie het vuur in de houtkachel en hoor opnieuw het lied over ayahuasca: 'Thank you, thank you very much for loving me. Thank you, thank you very much my lord. Today I am happy, because I knew you. Thank you, thank you very much, my love. I want to be loved. I want to be the vine of ayahuasca. Take my life. Make it new. I want to be, I want to be like the sun, brilliant.'

Ik geloof

Tussen de roep uit mezelf en Haar stem van buiten mij, waarvan ik het vermoeden heb dat het een product is van mezelf, dommel ik soms even weg. Als ik daaruit wakker wordt denk ik dat het een droom is. Dat ik opsta, een douche neem, de droom vergeet en aan een nieuwe dag begin. Dat ik het naast me

neerleg dat ik de Vrouw moet aankijken. Dat ik het idee kan blijven koesteren dat ik een vrouwvriendelijke man ben, die Haar zijn hele leven al aankijkt. Behalve als het niet naar wens gaat, behalve als er blijk is van afwijzing of geen zin. Maar daarna ben ik weer een vrouwvriendelijke man die zijn eigen gevoelige kant kent en die zijn hart weet te openen. Maar alleen als het hem uitkomt. Als er door die facade wordt heen geprikt, of als Zij te dichtbij komt, of mij vraagt me werkelijk te openen, kijk ik weg, sluit ik me af, verander ik in steen. En nu lig ik hier naast een vrouw die ik moet aankijken, die het vuur in me losmaakt. Deze vrouw die ik ben tegengekomen op het veld van heling in Frankrijk, waar we samenwerkten. Maar ik ga deze vrouw waarmee ik speciaal naar de ceremonie ben afgereisd om helderheid te krijgen over onze ontmoeting, voor al het goud in de wereld niet aankijken. No way. Ook al is er een groot vuur en een diep verlangen naar overgave, ik ga het niet doen. Deze vrouw vertegenwoordigt het vrouwelijk principe waar ik veel angst voor heb, net zoals mijn vader, mijn opa, zijn vader en zijn vader dat hadden en het christendom en andere religies nog steeds hebben. Wat ga ik doen als ik haar aankijk? Wat zal er dan volgen? Zal ik haar liefhebben, waarvan Ze zegt dat het de bedoeling is en heilig? Als ik uit mijn gedommel ontwaak, besef ik direct dat het precies omgedraaid is aan de 'normale' werkelijkheid. Dat ik thuis in mijn bed misschien al heel vaak heb gedroomd dat ik Haar moet aankijken, maar wakker werd en Haar vervolgens kon vergeten. Hier zit ik er middenin. Ben ik weer terug bij mijn weerstand en de niet te weerstane oproep Haar aan te kijken. En dat ervaar ik als hoogst ongelukkig. Ik sla mijn vuisten opnieuw op de vloer en roep zachtjes 'No, my love!'.

'Credo in unum Deum, Patrem omnipotentem, factorem caeli et terrae, visibilium omnium et invisibilium.
Et in unum Dominum Iesum Christum, Filium Dei unigenitum, et ex Patre natum ante omnia saecula.
Deum de Deo, Lumen de Lumine, Deum verum de Deo vero, genitum non factum, consubstantialem Patri; per quem omnia facta sunt.
Qui propter nos homines et propter nostram salutem descendit de caelis, et cetera, et cetera, et cetera.

(Ik geloof in één God, de almachtige Vader, Schepper van hemel en aarde, van al wat zichtbaar en onzichtbaar is. En in één Heer, Jezus Christus, eniggeboren Zoon van God, voor alle tijden geboren uit de Vader. God uit God, Licht uit Licht, ware God uit de ware God. Geboren, niet geschapen, één in wezen met de Vader, en door Wie alles geschapen is. Hij is voor ons, mensen, en omwille van ons heil uit de hemel neergedaald, enzovoort, enzovoort, enzovoort.)

Ik zit op de voorste bank in de kerk. We zijn met zijn vijven. Vijf jongens. Voor ons staat een kapelaan in zijn zwarte soutane. Hij leert ons latijn. Hij zegt ons dat het de geloofsbelijdenis is. Op de een of andere manier is het fijn om het credo op te zeggen, wat het eigenlijk niet is. Het is meer iets tussen opzeggen en zingen in. Met z'n vijven klinkt het mooi en komen we in een cadans en zien we dat de kapelaan het ook mooi vindt. Het is spannend om misdienaar te worden. Om zo'n rok aan te hebben en bij sommige missen ook een rode toog. Als je door de lange gang naast de kerk naar de sacristie loopt ruist de rok om je benen. En als je met zijn vieren bent ruist het nog mooier. Dezelfde kapelaan geeft ons op school godsdienstles en leren we dat je in één God moet geloven en in één Heer, Jezus Christus, eniggeboren Zoon van God, vóór alle tijden geboren uit de *Vader*. Daar moet natuurlijk staan: eniggeboren Zoon van God, voor alle tijden geboren uit de *Moeder*, en haar naam is Maria. Er kwam iets duivels in de blik van de priester toen ik vroeg hoe een vader een zoon geboren kan laten worden. En je leert het vervolgens af om vragen te stellen als

je ziel voor eeuwig in de hel zal branden. Dat werd er nadrukkelijk bij gezegd: voor eeuwig. Blijkbaar was er iets met de moeder, Maria dus, want hij zei dat alles wat bestaat uit de Vader is geschapen en dat Maria een onbevleete ontvangenis had van de Zoon. Hoe dat precies zat wilde of kon hij ons niet uitleggen.

Ik ben me van geen andere ruimte bewust dan waar ik steeds in kijk en waar ik steeds weer mijzelf in weerspiegeld zie. Ik zie daar steeds een hevig demonisch en op macht belust leven terugkeren, dat is verbonden met het geloof. Ik ben me volledig bewust van de oerkracht die hiermee is verbonden, waardoor wij mensen niet vrij zijn. Niet alleen vrouwen omdat ze door dat geloof zijn aangewezen als de veroorzakers van zo'n beetje al het kwaad in de wereld, maar ook mannen omdat mannen uit hun 'bedoeling' zijn gestapt. Dat mannen, als ze dominant zijn en het vrouwelijke onderdrukken, nooit tot hun ware essentie kunnen uitgroeien. En die essentie is je kunnen openen voor het vrouwelijke en beseffen dat je als man dienstbaar bent aan het vrouwelijke. Dat is sinds het begin der tijden namelijk de bedoeling van de man. Als mannen weer op die plaats gaan staan naast de vrouw, dan kan het leven zijn oorspronkelijk loop nemen. Door het vrouwelijke eeuwenlang in een kwaad daglicht te stellen, hebben mannen zich afgesloten voor het vrouwelijke. Tegelijkertijd worden daardoor ook vrouwen weggehouden van hun ware essentie, kracht en kwaliteit. Als mannen en vrouwen dit inzien en een man zich opent voor het vrouwelijke en een vrouw het mannelijke volledig toelaat, kan er vrede komen op aarde. Om die vrede tegen te gaan moet je man en vrouw verdelen. En ik zie in de kolkende diepte van kleuren en patronen, die schakeren van diep rood tot oranje en intens wit, dat het ons bijna is gelukt. Het is ons bijna gelukt om groei naar een hoger bewustzijn tegen te houden. Maar wat Ayahuasca mij laat zien is dat groei niet kan worden tegengehouden, dat je de natuur niet kunt stoppen, je wil kunt opleggen en kunt vernietigen om Haar kracht te ontnemen. Dat lukt nooit. Dat lukt niemand. Geen enkele macht in de wereld, ook al zijn we met zovelen. In de schakeringen van licht zie ik het leven zich uitbreiden zoals het is bedoeld, zoals het al eonen bekend is dat het zich zal voltrekken. Ik zie dat man en vrouw hun plek innemen zoals de Christus, de Zoon van Maria dat ooit zei: 'Wanneer u de twee één maakt, en wanneer u het innerlijk maakt als het uiterlijk, en het uiterlijk als het innerlijk en het boven als het beneden, en wanneer u het mannelijk en het vrouwelijk als één maakt, zodat het mannelijk niet mannelijk is en het vrouwelijk niet vrouwelijk, dan zult u binnengaan in het Koninkrijk.' (Vers 22 van het Thomas Evangelie, Nag Hammadi boeken).

De terugkeer naar eenheid is het verlangen, naast de angst, wat ik voel als ik Haar hoor zeggen – steeds opnieuw – dat ik haar moet aankijken. Dat ik mijn angst onder ogen moet zien, ongeacht wat ik dan zal doen. Maar de weerstand blijft. In de ruimte hoor ik anderen zingen en hoor ik iemand huilen. Ik hoor een man veel tumult maken en schreeuwen dat het genoeg is. 'Genoeg nu!' Even denk ik dat het voor mij is bedoeld en dat ik haar eindelijk eens moet gaan aankijken. Maar Ayahuasca roept iedereen persoonlijk en is het zijn eigen proces waar hij in zit. Ik kijk opzij naar de vrouw die ik liefheb en zie haar stil in zichzelf gekeerd zijn. Ik wil naar haar toe, maar stel het uit. Ik weet dat ik uiteindelijk naar haar toe moet, wil ik hier doorheen komen. Als ik het nu niet doe – zo weet ik - blijf ik de gevangene van de plant, van mijn angst en van de demonische krachten in mijn wereld die me willen weghouden van het vrouwelijke. Mijn vuur en licht zal doven zoals ik het bij mijn vader heb zien uitgaan. Ik lig al uren op mijn buik en met mijn hoofd naar het midden van de ruimte gekeerd. Ik verzet me met al mijn cellen al urenlang haar aan te kijken. Al urenlang voer ik een strijd die zich afspeelt tussen een diepe angst en een diep verlangen me over te geven aan Haar, waardoor wij met alles kunnen

samenvallen. Maar daarvoor zal ik mijn eigen angst moeten aankijken en blijven kijken, blijven kijken, blijven kijken, om te kunnen samensmelten. Om dat te bereiken zal ik me moeten overgeven. Ik zal mijn angst moeten loslaten en voor je moeten knielen. Ik zal moeten knielen voor jou, voor ons samen en voor de vrede. Wij zullen dan in staat zijn alles aan te kijken. Zelf de religies en demonen in dit leven die ons willen binden en gebruiken, kunnen we dan zien als deel van onszelf en essentieel onderdeel van groei, die niet is tegen te houden.

De Vrouw

In het woord is leven en het leven is het licht der mensen: Man en Vrouw. En deze twee, zijn en niet-zijn, verschijnen uit één oorsprong. Hoewel verschillend van naam wordt hun eenheid 'diepte' genoemd. Steeds dieper voeren zij terug, tot aan de poort van het verborgen mysterie waar ze de allesomvattende eenheid zijn en goden gelijk. Ze kennen geen begin en geen einde en zijn onveranderlijk.

Ik kijk naar haar. Ze ligt net zoals ik met haar hoofd naar het midden van de ruimte. Ze ligt opgerold, zoals in haar moeders schoot, onder haar slaapzak. Ik weet dat ik naar haar toe moet. Dat ik haar moet gaan aankijken en zien wie zij is. Ik moet naar haar toe en ondergaan wat er dan gaat gebeuren. Ik verberg mijn hoofd in mijn armen en schud zachtjes nee. Ik vraag me tegelijkertijd af hoe het mogelijk is dat ik zo'n weerstand voel om haar aan te kijken, terwijl alles in mij naar haar toe wil. Dat ik de kracht in mijn lendenen voel en mijn liefde voor haar overvloedig en warm is. Ik weet dat als ik haar aankijk er geen weg terug is. Als ik haar hier en nu en onder deze omstandigheden aankijk, ik niet meer terug kan naar hoe het was. En hoe het was is steeds denken dat het goed was, dat ik volledig was toegewijd aan welke relatie dan ook die ik heb gehad in het verleden. En dat was ik ook. Zo was het ook. Maar nu? Is dit anders? Is deze vrouw anders? Of is dit mijn pad? Het is in ieder geval in deze ceremonie anders en komt alles wat niet helder was helder naar de oppervlakte. Ik word vanuit de diepte van mijzelf gevraagd deze vrouw aan te kijken. Helemaal aan te kijken wel te verstaan. Ik kijk opnieuw opzij en langzaam verschuif ik me een heel klein stukje in haar richting, en blijf liggen. Er komt geen reactie van haar. Ik schuif weer een stukje op. Ook van de begeleiding komt geen reactie. En dan weet ik dat ik verder moet. Dat het lang genoeg geduurd heeft. Ik schuif naar haar toe en leg mijn hand op haar arm. Ik roep zachtjes haar naam. Geen reactie. Ze houdt haar ogen gesloten. Van de kant van de begeleiders is er nu wel een reactie. Iemand tikt me zachtjes op de schouder en zegt dat ik op mijn eigen mat moet gaan liggen. Maar dat ga ik niet doen. Ze weten toch wat ik voor strijd heb geleverd om zover te komen. Maar ik moet van ze op mijn eigen matje gaan liggen. 'Kom Jos. Laat haar met rust,' zegt de vrouw zachtjes tegen me. Even later lig ik weer op dezelfde plek als waar ik zolang heb gevochten om haar aan te kijken. Ik geloof niet wat er gebeurt. Dat ik naar haar toe ben gegaan en ze me niet aankijkt! Ze kijkt me niet aan! En van de begeleiding moet ik op mijn eigen mat blijven liggen. Ze stellen me op de proef. Dat is het. Ze willen kijken of ik het echt meen, of ik het echt totaal en helemaal vanuit al mijn samenwerkende cellen en DNA wil. Ik kruip opnieuw naar haar toe en roep zachtjes haar naam. Nu kijkt ze me wel aan en ze vraagt me of ik haar alsjeblief met rust wil laten. Ik begrijp er helemaal niets van. Ik ben een en al ongelooft. En opnieuw komt iemand van de begeleiding die me zegt op mijn eigen plek te gaan liggen. Ik ben totaal de kluts kwijt. Daar lig ik weer. Ik heb gedaan waar ik uren en uren tegen heb gevochten. Dan dit. Zij kijkt me niet eens aan en van de begeleiding moet ik terug op mijn matje. Het is dus geen op de proef stellen. Ik weet niet meer wat ik moet doen. Blijkbaar is er iets anders wat ik moet doen. Maar wat? In mijn verbazing en wanhoop kan ik niet bedenken wat. My Jezus. Prrr. Prrr. Prrr. Boven

mijn hoofd is er het rateltje van Norma en haar zachte fluitje. Ja, Norma. Ja, Norma. Ik hoor je. Wat nu? Wat nu? Prrr, gaat het rateltje weer en even helder als haar rateltje hoor ik haar stem in mijn hoofd klinken: 'je moet Haar aankijken in jezelf Jozephus. Je moet je eigen Vrouwelijkheid aankijken.' Jezus, Jezus, Jozef en Maria. Ik moet mezelf aankijken? Ik weet niet of ik moet lachen of huilen. Mezelf aankijken. Jezus. Nee, dit is niet waar. Dit kan niet, terwijl ik weet dat het natuurlijk helemaal waar is. Dat ik mijn eigen vrouwelijkheid moet aankijken. Natuurlijk gaat het daarom Jozephus Kester. Ik kijk opnieuw naar de vrouw naast mij en vraag me af waarom ik dan steeds heb gedacht dat ik haar aan moest aankijken. Omdat ze mooi is? Omdat ze vlak bij me is? Omdat alles in mij haar wil liefhebben? Omdat wat we doen heilig is? Dat alles mogelijk wordt als ik haar aankijk? Ik sluit mijn ogen en langzaam zak ik weg in kleuren en zie ik Haar in kleuren, ronde vormen, warmte, golven, in haar gaan, terugtrekken, me laten opnemen, weggaan, afstoten, weer terugkomen, vasthouden, omarmen, je helemaal voelen en kijken, alsmaar kijken, naar de kleuren die je uitstraalt en rond je lichaam cirkelen. En in al die kleuren probeer ik mezelf te vinden. Probeer ik naar mezelf te kijken. Maar ik wil Haar niet zien in mezelf. Ik doe wat ik mijn hele leven al doe als ik naar mezelf kijk. Ik word van steen. Langzaam rol ik weg van al deze vormen en gevoelens en zie ik een ander deel vanuit het verleden van mijzelf in de diepte. Ik zie dat ik dat deel heel lang heb weggehouden van mezelf. Dat het stukken ziel zijn die ik had opgesloten ergens in de ruimte, maar die er nu weer bij mogen komen omdat ik dat *ook* ben. Ik voel hoe ik hierdoor volloop met warmte, hoe ik completer word, ondanks dat deze levens geen mooie, prachtige of geweldig brave goed bedoelde levens waren, zoals me altijd is voorgehouden te moeten zijn door ouders, kapelaans en onderwijzers. Ik zie dat al mijn demonen zich omdraaien en me aankijken en dat ik ze kan aankijken. En het voelt als een weldaad. Als compleet worden.

Op mijn tiende werd ik geroepen om mee te doen met de grote mensen. Langzaam werd mijn paradijs de normale wereld waar van alles gebeurde wat ik niet helemaal begreep. Waar ik leerde kijken door de ogen van volwassenen en waar ik wegdreef van wie ik werkelijk ben; ook goddelijk. Er werd me geleerd dat ik niets te betekenen had. Dat ik moest luisteren en gehoorzamen. Langzaam werd me duidelijk dat ik er eigenlijk niet toe doe. Dat degene die ik iedere ochtend in de spiegel zag er alleen mocht zijn onder bepaalde voorwaarden en die werden niet alleen door mijn ouders bepaald, maar ook door instanties zoals kerk en onderwijs. Langzaam werd me geleerd afstand te doen van mijn heelheid. En wie is daar beter toe in staat je dat te leren dan je moeder? De vrouw waarvoor ik als zoon door het vuur wil gaan, vraagt je je vuur te doven. Vuur dat op je tiende levensjaar begint te gloeien. Langzaam begreep ik dat vuur en passie iets is waar je bang voor moet zijn. Je leert langzaam bang voor vrouwen en jezelf te worden en dat je vuur er niet mag zijn.

Ik lig met mijn ogen dicht te luisteren naar de muziek die Norma met een van de vrouwelijke deelneemsters maakt en ik kijk naar mezelf. Ik zie een boze man zichzelf aankijken en voel een diep verdriet komen. Ik voel me het jongentje van tien die zichzelf kwijtraakt in de boze grote mensenwereld die vol tegenstrijdigheid zit. Waar de boodschap van liefde van die Grote Man Jezus niet wordt gehoord en alleen maar één keer in de week wordt opgezegd. Ik zocht de liefde van mijn moeder die me wegstuurde uit het paradijs. Ik zocht de kracht van het vuur bij mijn vader die me liet zien hoe je dat opsluit. En tot op de dag van vandaag zoek ik die liefde bij jou, mijn lief. Tot vandaag zocht ik die liefde bij al mijn Vrouwen. Nu laat de plant me zien dat ik de liefde zelf draag. Dat ik mezelf in liefde kan aankijken en de liefde in mezelf kan doorschouwen, doorschouwen en doorschouwen. Met heel veel moeite verandert het boze gezicht in een zachte lach, een zachte glimlach naar mezelf en ik huil zachtjes oude

langzame tranen. Ik weet dat ik vanaf deze nacht en deze dag, die allang is aangebroken, niet meer terug kan naar die boze man. Dat ik mezelf mag aankijken en ondanks alles wat ik doe in mijn leven, inclusief het volgen van mijn hart, tot goedheid in staat ben. Dat ik genade voor mezelf mag voelen. Dat ik een goed mens ben.

Heel langzaam richt ik me op en ga in kleermakerszit zitten, Het is volbracht zo weet ik. Norma zit in haar stoel bij de kachel en we kijken elkaar even aan. Ik denk dat ze ziet dat het goed is. Langzaam komt er naast mij ook meer leven en kijkt de Vrouw me van onder haar slaapzak aan. Ik moet mezelf bedwingen niet naar haar toe te gaan en haar alleen maar aan te kijken, alleen maar aan te kijken. En ik kan haar helemaal aankijken, helemaal aankijken en haar helemaal haarzelf laten zijn, zonder dat ik over je heen val met alles wat ik zocht in jou. Ik pak mijn drum en maak muziek, samen met Norma en de anderen in de ruimte. Gracias muchas gracias. Gracias, muchas gracias, muchas gracias ayahuasca. Thank you, thank you very much for loving me. Thank you, thank you very much my Lady. Today I am happy, because I know you. Thank you, thank you very much, my love. I want to give from my love. I want to be the vine of ayahuasca. I want to be, I want to be like the sun, brillant.

Jos Kester
www.spiritcompany.org